

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/43/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010623
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3815010623.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému Y. I., nar. XX.XX.XXXX v I., bytom I. XX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), b) Trestného zákona, v spojení s § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a poškodenej O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. č. XX, proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza sp. zn.: 3T/188/2015 z 19.02. 2016 a na neverejnom zasadnutí konanom dňa 02. februára 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. poriadku sa sťažnosti prokurátora a poškodenej O. I. z a m i e t a j ú,
pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením sp. zn.: 3T/188/2015 zo dňa 19.02.2016 podľa § 280 ods.2 Tr. poriadku postúpil vec obžalovaného Y. I. v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza 2Pv 595/15/3307 právne posúdenú ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), b) Trestného zákona, v spojení s § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, Okresnému úradu Prievidza, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože vo veci nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal tento orgán prejednať ako priestupok. Obžalovaný mal žalovaný trestný čin spáchať na tom skutkovom základe, že dňa 9.9.2015 o 8.30 hod. v I., okres Prievidza, vo dvore rodinného domu č. XX, keď stál vo vchodových dverách, v časti domu vedúcich na prízemie domu a držal v pravej ruke bližšie nezistený kuchynský nôž, počas slovného konfliktu vulgárne povedal poškodenej, svojej matke O. I., nar. X.X.XXXX, bytom I. č. XX, aby ho nehnevala, lebo ju pichne týmto nožom, zároveň jej vulgárne nadával a povedal jej, že ju zabije, pričom toto konanie vzbudilo u O. I. dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, že svoje vyhrážky môže uskutočniť.

Ako dôvody postúpenia veci okresný súd uviedol, že „z vykonaného dokazovania, vykonaného na hlavnom pojednávaní, prihladnutím na samotnú výpoveď obžalovaného, ktorý jednoznačne poprel použitie akýchkoľvek vyhrážok voči poškodenej, ale i výpoveď samotnej poškodenej, však súd nemal preukázané, že by sa bol obžalovaný poškodenej vyhrážal usmrtením takým spôsobom, že by jeho vyhrážky boli spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej. Je síce nesporné, že poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa celá triasla a mala strach, na druhej strane sama uviedla, že sa postavila oproti obžalovanému a povedal mu, tu som, ja sa ťa nebojím, pichni ma. Dokonca sama poškodená pripustila, že následne obžalovanému vulgárne nadávala, poškodzovala jeho majetok, fóliovník, a v takomto konaní dokonca pokračovala i po príchode polície. Povahu správania ako i prípadné rozporenie poškodenej vo svojich výpovediach súdu popísali svedkovia L., J., no v neposlednom rade i členovia hliadky polície Y. a V., ktorí zhodne uviedli, že oni boli vyslaní na šetrenie majetkového priestupku, priestupcom bola označená poškodená a tá i pokračovala vo vulgárnych

útokoch na vtedy oznamovateľa -obžalovaného. Určite neoznamovala žiadne vyhrážky voči jej osobe, určite nebola ani vystrašená, práve opačne, bola slovne útočná. Výpoveď poškodenej ako i svedkyne O. V. na hlavnom pojednávaní v časti strachu a obáv z obžalovaného súd hodnotí ako nevierohodnú, účelovú, motivovanú snahou dosiahnuť trestnoprávny postih obžalovanému. Súd poukazuje i na čas, kedy bol poškodenou údajný konflikt oznamovaný, nebolo to bezprostredne po skutku, tak ako to vypovedala poškodená, ale až 11.9.2015, teda s pomerne dlhším časovým odstupom, hoci mala poškodená možnosť to ísť oznámiť osobne alebo telefonicky podstatne skôr. Tvrdenia poškodenej, že policajti nechceli prijať trestné oznámenie, že sa dokonca z poškodenej smiali, sú, podľa názoru súdu, vyvrátené výpoveďou zakročujúcich policajtov, ktorí rozhodne popreli, že by im niečo také by bola poškodená oznamovala, ale i následným samotným postupom polície, keď polícia po tom, čo jej bolo skutočne podané trestné oznámenie, konala, zadržala obžalovaného ako obvineného a dokonca bol i prokurátorom spracovaný návrh na vzatie do väzby obvineného. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, dôkazom, potom súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného nedošlo k naplneniu zákonných znakov prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, 2 písmeno a), b) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa nevyhrážal smrťou resp. inými vyhrážkami, aké má na mysli táto skutková podstata, pretože nepoužil vyhrážky, ktoré boli spôsobilé vzhľadom na okolnosti, za ktorých boli použité, ale i konanie poškodenej, ale i následné resp. priame konanie obžalovaného počas vyhrážok, kedy svoje slová neumocnil napr. žiadnym fyzickým napadnutím resp. ani hrozbou takéhoto konania vzbudiť reálne dôvodnú obavu. Konanie obžalovaného teda nenapĺňa zákonné znaky žalovaného trestného činu ale ani žiadneho iného trestného činu, uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, ale jeho konanie môže napĺňať znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu - ako schválnosť.“

Uvedené uznesenie napadli ihneď po vyhlásení sťažnosťou prokurátor a poškodená.

Prokurátor v písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný naplnil svojím konaním všetky znaky žalovaného trestného činu. Poškodená popísala celý priebeh udalosti tak, ako je opísaný v obžalobe. Celú udalosť uviedla i hliadke polície, avšak príslušníci polície ju nebrali vážne, pretože jeden člen hliadky je príbuzný obžalovaného, poznajú sa a pochádzajú z jednej obce. Uviedla, že výpoveď obžalovaného nie je pravdivá. V predchádzajúcom období došlo k napadnutiu jej druhá obžalovaným, za čo bol právoplatne odsúdený. Preto má z vyhrážok obžalovaného strach. Výpoveď poškodenej potvrdila svedkyňa O. V., ktorá videla v rukách obžalovaného nôž a tento jej povedal, aby ho nehnevala, lebo ho pichne. Svedkyne O. L. a Q. J. nevideli začiatok konfliktu, ale počuli až následné udalosti po konflikte. Vzhľadom na výpoveď poškodenej, stupeň spoločenskej nebezpečnosti a osobu obžalovaného - ktorý sa mal aktuálneho skutku dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia - je tu dôvodná obava, že svoje skutky uskutoční. Podľa prokurátora naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu.

Prokurátor preto navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods.1 písm. b) Trestného poriadku uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a prikázal mu, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Poškodená v sťažnosti uviedla, že trvá i naďalej na svojej výpovedi zo dňa 11.09.2015 a nesúhlasí s výpoveďami svedkýň L. a J.. Skutok videla len svedkyňa O. V., nôž síce v ruke nevidela, ale počula vyhrážky. I naďalej trvá na tom, že polícia klame. Hneď po príchode príslušníkov polície upozornila, že obžalovaný ju chcel pichnúť nožom. Policajt jej povedal, že majú vyšetriť nejaký fóliovník a nie vyhrážku pichnutím nožom. Policajt V. fotil fóliovník. Ona ho upozornila, aby fotil i žlté flaky, nie len pekné. Z toho vznikla hádka medzi ňou a policajtom. On sa jej vyhrážal, že ju vezme na oddelenie. Preto ona z obavy odišla do domu. Hneď na druhý deň 10.09.2015 išla na políciu v Nitrianskom Rudne oznámiť, že sa jej obžalovaný vyhrážal nožom a tiež podať sťažnosť na policajta V.. Vypočul ju zástupca riaditeľa. Keďže riaditeľ tam nebol, ona bola vypočutá na základe telefonickej výzvy Mgr. D. až dňa 11.09.2015. Potom bol obžalovaný zadržaný, ale následne bol prepustený. Na súde preto žiadala vypočutie pána U. a D.. K sťažnosti priložila i fotografie z miesta činu (domu) z ktorých má vyplývať, že svedkyne klamú.

Na záver navrhla, aby bol skutok posúdený ako trestný čin.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí na základe podaných sťažností podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosti prokurátora ani poškodenej nie sú dôvodné.

Podľa § 280 Trestného poriadku:

(1) Ak zistí súd v žalovanom skutku trestný čin, na ktorého prejednanie nie je príslušný, postúpi vec príslušnému súdu. Je však povinný rozhodnúť vec sám, ak ide iba o miestnu nepríslušnosť a obžalovaný ju nenamietal; rovnako je povinný sám vec rozhodnúť, ak by mala byť vec postúpená súdu toho istého druhu, avšak nižšieho stupňa, alebo ak by mala byť vec postúpená z okresného súdu v sídle krajského súdu na iný okresný súd. Postúpiť vec inému súdu nemôže súd, ktorému bola vec postúpená

nadriadeným súdom, okrem prípadu, že by sa skutkový podklad na posúdenie príslušnosti medzitým podstatne zmenil.

(2) Súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

(3) Proti uzneseniu o postúpení veci podľa odseku 2 môže prokurátor podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Po preskúmaní sťažnosťami napadnutého uznesenia sa krajský súd v plnej miere stotožnil so závermi súdu prvého stupňa i jeho argumentáciou. V danom prípade bolo potrebné vyriešiť otázku, či daný skutok napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona, v spojení s § 138 písm. a) Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zákona, alebo či ide o priestupok.

Esenciálnou podstatou skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona je konanie páchatel'a spočívajúce vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví, alebo inou ťažkou ujmom v takej kvalite, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Uvedenou skutkovou podstatou zákonodarca chráni primárne medziľudské vzťahy a právo fyzickej osoby, nebyť vystavená vyhrážkam určitého závažnejšieho charakteru. Vyhrážka páchatel'a musí smerovať voči osobe, ktorá je schopná ju vnímať a porozumieť jej. Následkom uvedeného trestného činu je potom pôsobenie vyhrážky, avšak nie z hľadiska úmyslu jej naplnenia, ale dôležitý je úmysel jej vyslovenia, teda že ju páchatel' vyslovil v takej forme, v ktorej je spôsobilá vyvolať dôvodnú obavu. Okolnosť, že páchatel' nezamýšľal vyhrážku neskôr objektívnym aktívnym konaním uskutočniť, je irelevantná. Dôležité však je, aby súčasťou vyhrážky bolo spôsobenie smrti, ťažkej ujmy na zdraví, prípadne inej ťažkej ujmy spôsobom, ktorý objektívne je spôsobilý vzbudiť dôvodnú obavu. O vyhrážku spôsobilú vyvolať dôvodnú obavu nepôjde v prípadoch, v ktorých je zrejmé, že ju páchatel' nemôže naplniť - najmä ak na to nemá potrebné fyzické či iné predpoklady, ak je jej samotná intenzita slabá, ak je zjavné, že nie je myslená vážne atď. Najdôležitejšou okolnosťou však je, že stačí, aby vyhrážka bola objektívne schopná spôsobiť u inej osoby dôvodnú obavu.

Vzhľadom na uvedené je potrebné k danej veci uviesť, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi obžalovaným a poškodeným vznikol dňa 09.09.2015 konflikt. Konflikty medzi nimi sú dlhodobejšej povahy, pričom príčinu ku konfliktom v minulosti zrejme dávali obaja. „Bežným“ sa vo vzťahu medzi obžalovaným i poškodenou stalo i používanie rôznych vulgarizmov a vyhrážok, a to z oboch strán.

Obžalovaný i poškodená konflikt nepopierajú, obžalovaný však poprel vyhrážky na adresu poškodenej a použitie noža. Naopak, obžalovaná uviedla, že obžalovaný sa jej mal vyhrážať zabitím, pričom v ruke mal držať nôž.

Vyhrážky zabitím zo strany obžalovaného potvrdila i svedkyňa O. V.. Tá však uviedla, že v rukách obžalovaného nôž nevidela, pričom vyhrážku len počula. Nakoniec, i samotná poškodená v sťažnosti uviedla, že jej dcéra síce nôž nevidela, ale vyhrážku počula. Tieto skutočnosti vyvracajú tvrdenia prokurátora v sťažnosti, že svedkyňa videla nôž v rukách obžalovaného. Okrem poškodenej teda nôž v ruke obžalovaného nikto nevidel.

Dôležitou skutočnosťou je i to, že políciu privolať obžalovaný z dôvodu nevhodného správania sa poškodenej a nie poškodená. Poškodená po príchode polície prítomným policajtom nič o vyhrážkach zabitím na jej adresu zo strany obžalovaného neuviedla. Ona sama síce tvrdí opak, ale prítomní príslušníci PZ jasne opakovane potvrdili, že poškodená im nič o vyhrážkach obžalovaného neuviedla. Ani krajský súd nevidí dôvod, prečo by nemal uvedeným výpovediam uveriť. Samotná skutočnosť, že jeden z príslušníkov polície býva v rovnakej obci ako obžalovaný a poškodená, nemôže spochybniť výpoveď tohto príslušníka PZ ako svedka.

Naopak, bolo preukázané, že poškodená bola po príchode príslušníkov polície agresívna, aktívne pokračovala v udržiavaní konfliktu a ničila fóliovník. To napokon okrem obžalovaného a príslušníkov PZ potvrdili i svedkyne L. a J.. I keď oni dve začiatok konfliktu nevideli, mali možnosť vidieť následný dej.

Aj krajský súd musí uviesť, že sa javí byť nelogickým správanie poškodenej, ktorá napriek vyhrážkam obžalovaného políciu neprivolala a následne po tom čo ju privolať obžalovaný, o vyhrážkach nič neuviedla. Navyiac, ak polícia bezprostredne po podaní trestného oznámenia začala obžalovaného trestne stíhať.

Krajský súd preto musí konštatovať, že zo strany obžalovaného bolo preukázané len to, že sa vyhrážal poškodenej zabitím. Rozhodne však nebolo preukázané, že by mal pri tom v ruke nôž či iný predmet.

Vzhľadom na spôsob, akým obžalovaný poškodenej uviedol, že ju zabije, však táto vyhrážka objektívne nebola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Nebolo preukázané, že by pri použití vyhrážky mal obžalovaný

v rukách nejaký predmet, čo by dôvodnosť obavy z vyhrážky založilo. Je potrebné ďalej reflektovať celkový spôsob vyslovenia vyhrážky - počas hádky, keď sa obaja vzájomne verbálne napádali, pričom nebolo preukázané, že by sa obžalovaný na poškodenú napríklad zaháňal, či rukou naznačoval útok a pod. Ako už bolo uvedené, v ich vzájomnom „spolužití“ určité vyhrážky sa zrejme stali bežným obsahom vzájomnej komunikácie a preto použitie slov o zabití nie je v danom prípade a za daného spôsobu vyjadrenia schopné vyvolať objektívne dôvodnú obavu.

O tom, že vyhrážka obžalovaného nevzbudila objektívne ani subjektívne dôvodnú obavu napokon svedčí i správanie poškodenej po príchode polície, keď v konflikte pokračovala verbálne i ničením vecí.

Aj krajský súd sa preto v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že uvedené konanie obžalovaného nenapĺňa znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (ani iného trestného činu), mohlo by však byť právne postihnuteľné ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu vo forme schválnosti.

Súd prvého stupňa preto postupoval plne v súlade so zákonom, keď podľa § 280 ods.2 Tr. poriadku postúpil vec na prejednanie priestupku príslušnému orgánu potom, čo nezistil naplnenie skutkovej podstaty žalovaného ani iného trestného činu.

Z týchto dôvodov sťažnosť prokurátora i poškodenej krajský súd podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.